

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 13, Nummer 1
Jan-Feb-Maart 2007
Afgiftekantoor: 8560 Wevelgem 1

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

IN DIT NUMMER:

Uit de Brieven Van Inge: Wel en Wee	2
Armoede—ongelijkheid	7
Fiskale attesten	9
Praktische informatie	10

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (I)

11 december 2006

Voor ons is het deze week ook feest-week..., en deze keer zullen we het niet vergeten zoals vijf jaar terug. Tien jaar getrouwd! en mooi resultaat: nog altijd even gelukkig of zelfs nog gelukkiger... wat wilt ge nog meer...

14 december 2006

Voor de rest: een drukke maar plezante maand, met veel andere dan de gewone dingen: ik kreeg weer die kalkoen van Karen, prof en mijn linker- en rechterhand aan de universiteit, en mag hem volgende week gaan afhalen. Amelietje mag volgende week verkleed als "engeltje" optreden op het kerstfeestje van de school.. Ik heb de juf-frouwen wel gezegd dat het hier echt wel om een "verkleedpartij" gaat want van een engeltje heeft ons Amelietje niet te veel. Donderdag krijgen we ook de rapporten. 'k Ben benieuwd hoe het zal zijn, vooral voor Elisa, want ze is toch wel wat teneergeslagen de laatste tijd. Als ik haar schriftjes nakijk, is alles heel goed en mooi in orde, maar ze loopt toch zoveel te zeuren en ze is niet echt in hare draai: Saulo zal haar deze vakantie echt alleen met de fiets leren rijden. Zo is er misschien iets nieuws dat haar opfleurt

19 december 2006

Zou je deze week nog geld van de Taporirekening-België op de Taporirekening-Pomasqui kunnen storten? We komen net niet rond voor de lonen van deze maand. Om dan niet onmiddellijk voor januari opnieuw te moeten storten zouden we 15000 usd vragen. De reden van het tekort is dat er dit jaar minder autofinanciering is opgebracht dan verwacht: een onderwerp om op de algemene vergadering van volgende week donderdag goed aan te kaarten. Dinsdag maken we met Franklin en Christina de begroting op, altijd met zekerheid en alleen maar met wat we echt hebben, en die

leggen we dan voor aan iedereen op donderdag. Een ambetant onderwerp, waar ik me nochtans rustig bij voel want we spelen altijd zeker en alles loopt binnen de legale termen en helemaal transparant...

24 december 2006

De kerstrapporten en oudercontacten waren heel goed. Iedereen was content en een rustige vakantie, althans voor de gastjes, staat voor de deur. Ikzelf moet wel nog hard verderwerken want op 3 januari moeten we het verslag van het congres over sociale zekerheid indienen en ik had er nog maar weinig voor gedaan omdat ik aan het vertalen was voor het compendium. Daarnaast moet er nog veel geregeld worden voor Taporì en zal er dus van echte vakantie niet veel sprake zijn. Maar ik zal toch 24 en 25 december en nog wat tijd rond de jaarwisseling vrijhouden om één en ander met de kinderen te doen.

Hier is de kerstsfeer er wat ingeraakt met het heel mooie kerstprogramma in het dagverblijf van Amelietje en het kerstfeestje van de Nederlandse school. Morgen, zondag, gaan we in de voormiddag naar het oude Quito waar er kerststoeten en mooie kerstoptredens zijn. In de namiddag ga ik wat kokkerellen voor 's avonds en samen met Margarita en Stalin en Anahi die hier ook zullen zijn, zullen we er een eenvoudige en gezellige avond van maken met wat gezelschapsspelletjes en cadeautjes.

Zouden we op Kerstmis even kunnen skypen. Ik denk dat mijne kalkoen tegen rond 9.00 uur wel in de oven zal zitten (ik kreeg weer zo'n reuzebeest).

27 december 2006

Morgen personeelsvergadering met alle mensen die werken in het revalidatiecentrum van Taporì, daarna kerstmaal en overmorgen grote algemene vergadering... Zo zijn we weer zoet ... en ondertussen

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (2)

moet er nog van alles gedaan worden voor het Instituut... Veel vakantie hoort er niet bij...

Hier is de kalkoen van 11,5 kilo en zeker 1 kilo vulling, ongeveer 15 liter soep, 200 kroketten, 8 kilo rijst, een grote kom mengde sla en twee grote kerstbuchen, na een rijkelijke aperitief in ongeveer 1,5 uur op geraakt... Er waren in totaal 45 commensalen. We deden nog muzikale pak en nog wat spelletjes en er werd nog wat gedanst. 't Is goed geweest, maar nu is het ook goed dat de rust wat teruggekeerd is. Drie keer veel volk over de vloer gehad deze maand : speculaas gebakken met 7 kinderrijke Belgische families, kerstfeestje voor heel de klas van Elisa (met broertjes en zusjes en papas en mama's erbij), en dan nog kerstfeest van de familie van Saulo... Wie sprak er ook al weer van dat het nadeel is een ruim huis te hebben ??? Nu, 't is al goed dat we dat allemaal mogen en kunnen doen.

Amelietje komt hier bij mij zitten en ze stuurt een zoen en zegt dat ze met de grote vakantie, samen met haar mama, naar België komt om veel te spelen, te kleuren, naar de zee te gaan, en samen met opa en oma naar de dierentuin te gaan, zij alleen met opa en oma, en zonder haar zussen ... Slaapwel...

28 december 2006

Dag allemaal,

Wij willen jullie allemaal een zalig en gelukkig Nieuwjaar toewensen.

En vooral danken voor jullie fijne vriendschap die ons telkens weer een hart onder de riem steekt.

Wij kijken terug op een heel intens 2006 met gelukkig veel mooie momenten en

nu en dan ook wat verdriet dat ons telkens weer herinnerde aan de ware diepgang van onze wondere wereld.

Saulo, Sarah, Lien, Elisa, Amelie, Inge en gans Tapori

9 januari 2007

Eigenlijk moet ik jullie nog veel goed nieuws schrijven over Tapori, o.a. dat Yvonne, die in de bibliotheek werkt, nu onze nieuwe voorzitter is. We hadden goede vergaderingen tussen kerst en Nieuwjaar (één dag begroting opmaken, één halve dag interdisciplinaire vergadering waarin over specifieke zaken ivm de zorg voor kinderen met een handicap gepraat wordt, een halve dag kerstfeestje, en één dag algemene vergadering die ongeveer zes uur geduurd heeft). En binnen het recyclageatelier is het nu een plezier: er wordt papier gesorteerd, gescheurd, gemalen en gegoten dat het een lieve lust is... met al mooie resultaten . Rosita, de moeder met negen kinderen is daar nu verantwoordelijke en ze straalt en vindt geen woorden om te bedanken.

15 januari 2007: vandaag Kerstmis en Nieuwjaar gevierd....

Rare titel hé maar 't is wel echt waar. Vrijdag waren we klaar met dat grote werk over sociale zekerheid waardoor ik dit weekend echt wel wat rust genomen heb. Van kerstvakantie was er echt helemaal niets in huis gekomen. We hebben "slag om slinger" gewerkt, zoals men dat zegt: die tekst, vergaderingen voor Tapori en ook nog de "miserie" van andere mensen waar we gevraagd werden bij te springen. 't Was allemaal een beetje véél te veel maar 't is goed als we na elke taak mogen zeggen dat we er het beste van gemaakt hebben.

"Tussendoor" moest ik werken want die tekst moest klaargeraken op 31 decem-

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (3)

ber. Ik werkte tot rond 19.00 uur en begon wafels te bakken in het huis van Mariana. Maar na een half uur werd ik geroepen om te gaan helpen : 120 mensen lagen thuis of op straat te braken, huilden van de krampen en hadden diarree. Kunt ge het u voorstellen? 'k Heb het serums steken weer goed geoefend voor een tijdje. Ik ben er die avond wel niet te lang bij geweest want uiteindelijk kwam de "900" toe en het rode kruis en 'k kreeg "permissie" om verder wafels te gaan bakken... na een goede douche natuurlijk. De volgende dag echter waren rode kruis en de 900 weer weg... en begon de processie bij ons thuis - je hebt het wel gehoord toen we aan het skypen waren!- tot Saulo uiteindelijk zei dat ik best de medicijnen allemaal op een reuzengroot blad moest schrijven en aan onze voordeur plakken... want er kwam geen einde aan.En 'k heb het gedaan ook... (de "straat"- mensen die ziek waren, maakten duidelijk dat het allemaal over het maisbier ging dat in een "niet al te goed uitgekuste en roeste" tank had staan "gisten") Wellicht zou dat in België op VTM 'wereldnieuws' zijn, zou rampenplan ik weet niet hoeveel afgekondigd zijn en het medisch en zorggeheel in alle staten van paraatheid gebracht zijn en....fortuinen kosten. Hier verloopt zoiets als 'normaal' en als dokter kom je normaal ook ter hulp...en je hebt geen ziektebriefjes of je schrijft er geen en het kost aan de mensen ook niets....want dat gebeurt nu en dan wel eens.....

En ondertussen bleef ik "tussendoor" werken aan de tekst. En diezelfde vooravond, op 1 januari dus, zijn dan Señorita Elisabet met haar dochter, schoonzoon en kleine adoptiezoon gekomen en kregen we opnieuw vragen: of we willen helpen om een "thuis" te vinden voor die jongen. Señorita Elisabeth was echt hard..., heel rechtuit, en vooral haar schoonzoon zat dikwijls met de tranen in zijn ogen: Zij beseft maar al te goed dat haar krachten achteruit aan het gaan zijn en dat ze zowel fysisch als

psychisch niet zo lang meer voor die jongen zal kunnen zorgen... Hij is nu 10 jaar. Zij had haar hoop gesteld op één van haar beide al grote dochters... maar Maria is haar eigen weg gegaan, wil wel helpen zoeken voor een oplossing maar wil niet zelf voor die jongen instaan, en Manuela zou het doen voor het geld (want de jongen zou de helft van haar erfenis krijgen, geen reuzengroot bedrag, maar wel genoeg om deftig te kunnen studeren en zo op zijn eigen benen te kunnen staan later, wat "haar laatste wens is")... Zijzelf, señorita Elisabeth, wil zich niet laten verzorgen... "en zal het nodige doen om niemand tot last te zijn" eenmaal ze weet dat haar zoon een veilige thuishaven heeft... 't Was een moeilijk maar heel diepgaand en zinvol gesprek dat hierop volgde... maar toch weer niet wat je zegt "een bijeenkomst om Nieuwjaar te vieren"... Er werden afspraken gemaakt en ook hier hebben we nog enkele opdrachten te vervullen.

Voilà, morgen krijgen we hier de nieuwe president en aangezien ze met de ganse delegatie van over heel de wereld gaan middagmalen in de Mitad del Mundo, zit Pomasqui helemaal strop en zal ik er geraken via de "binnenwegen", begrijp "barrio El Comun" waar jullie je ogen uitgekeken hebben van het stof en de miserie. Nu goed, als 't voor een goed doel is, dan wil ik het nog wel doen. We leven hier echt op hoop maar 't zal geen gemakkelijke periode worden inzake de politieke en economische situatie.

Over Sarah nog een kleine anekdote: ze was uit volle borst een liedje van "Spring", die Vlaamse superfavoriete jongerengroep aan het meezingen... en luidkeels ging het plots: "help mij, Jan zonder vlees"... en 't is geen typfoutje hoor... We hebben nogal wat gelachen hoor achteraf...

Ook Amelietje is veel aan het veranderen, lijkt ons, alhoewel bijkomen in gewicht daar niet echt toe behoort want ze blijft rond de twaalf kilo hangen en voor 3 en

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (4)

een half jaar is dat toch niet te veel hoor.

Nu goed, ze is goed mee met alles, stopt niet met babbelen, en heeft voor de moment de furie van alles in plasticzakken te steken, alles betekent alles wat ze tegenkomt en interessant vindt, zoals het geldbeugeltje van Saulo en fruit en kleren en speelgoed precies of ze een rugzak aan het maken is. Als we nu iets niet vinden, dan vragen we het eerst aan haar en negen op de tien keer weet ze het onmiddellijk te vinden.

21 januari 2007

Voor de rest gaat hier alles zijn "gewone" gang... met als minder goed nieuws dat ik voor het moment er alleen voor sta in de consultatie in Taporí: Jose Luis begint een postgraduaat en Natalia gaat voltijds werken in een project in het Amazonewoud. 'k Zag het al enkele weken aankomen en 't is echt geen aangenaam nieuws. Maar we moeten vooruit kijken en een oplossing zoeken en er zijn al enkele opties. Laat ons hopen dat alles snel in orde komt, want er zijn zoveel patiënten en door het werk in de universiteit kan ik zelf nu niet alles opvangen. En zo blijven we bezig.

Morgen mag Amelie haar "ingangsexamen" gaan doen in de "grote school" en Elisa heeft woensdag groot dictee: er moet nog wat bijgeschaafd worden. Sarah is begonnen aan het tweede niveau (van de acht) notenleer en speelt al enkele stukjes op de piano. En Lientje blijft ons pralientje: geen problemen, goede punten en altijd blij.

4 februari 2007

Hier aan het bekomen van een niet zo aangename week: zielerust en gemoedsrust verstoord door werkaanbod vanwege de BTC (Belgische Technische Coöperatie). Niet het aanbod op zich verstoord mijn gemoedsrust maar wel de reactie van een Ecuadoraan die heel vies en jaloers reageerde. Op het aanbod ga ik hoogst waarschijnlijk in.

En.....vrijdagavond bestolen : traag tot stilstaand verkeer op een grote weg in Quito, donker al - 19.00 uur, plots ruit ingeslagen en

handtas gestolen: wat geld, maar vooral al mijn papieren. Dus zaterdag "denuncia" bij de politie en auto laten herstellen en in de loop van de week zal ik beginnen met nieuwe identiteitskaart, migratiepas, rijbewijs, autopapieren. Wel tien andere mensen zagen het gebeuren en 't duurde geen vijf seconden maar niemand kon iets doen want de dief was al weg in alle drukte. Ge denkt nu voorzeker dat ik mijn handtas maar niet op de zetel had moeten zetten, maar mijn gsm rinkelde en ik haalde de tas van op de grond naar de zetel. De rest moogt ge raden

8 februari 2007

Hier begint alles weer wat georganiseerd te geraken: 'k heb nen nieuwen agenda en die begint weeral aardig vol te geraken. Morgenvroeg ga ik naar de burgerlijke stand om een nieuwe Ecuadoraanse identiteitskaart ...en 'k zal leesgerief meenemen zodat ik niet de muren oploop van de zenuwen van "velen te zien werken en niets vooruit te zien gaan". 'k Moet eerlijk toegeven dat zondagavond pas de schrik naar boven gekomen is. Maar 'k wil er ook geen drama van maken. Jammer genoeg gebeurt het almaar vaker en weet je wat het rare is : ik ben eigenlijk niet zo kwaad op diene dief maar 'k ben wel woevend op de politie die eigenlijk de grootste winnaars zijn van al dat slecht gedoe. Weet je dat ze me zaterdag eerst drie uren hebben doen rondlopen vooraleer ik aan het juiste politiebureau was om de aanklacht te doen en 'k had nog geluk want net achter mij sloten ze hun deur (een uur op voorhand) om te kunnen gaan middageten. Toen ik het aanklachtpapier in handen had zeiden ze dat ze me nog zouden "helpen met een speciaal papier ivm het rijbewijs dat gestolen was... maar dat dat wel 15 usd kostte. Ik kon ze naar de maan schieten maar Inge heeft geleerd van wat bedwaard te zijn en ik vroeg hen langs mijn neus weg "waartoe mijn aanklacht bij hen diende". Ze antwoordden dat ik daarmee mijn papieren opnieuw in orde kon maken maar ik zei hen dat dat mijn vraag niet was. Ik vroeg hen wat ZIJ zouden doen met mijn aanklacht en weet je wat het

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (5)

antwoord was: "dat zij niets kunnen doen want dat de dieven het uur van aflossing van de wacht van de politie afwachten om hunne slag te doen.." Zoudt ge ze niet door 't gotegat trekken ?
(Excuseer...een West-Vlaamse reflex!)

21 februari 2007

Gisteren en vandaag was het hier carnaval-vakantie en hebben we op zijn minst voldoende kunnen uitslapen... Voor de rest was het wel voortdoen geblazen want ik was alleen thuis met de gastjes en er moet verdergewerkt worden aan het verslag ivm die projectidentificatie rond het bouwen van een hospitaal in de Oriente, meer bepaald in Macas.

Dat project is goed aan het loslopen... in die zin dat ik er klaar in begin te zien: Eerst waren er de formaliteiten met de Belgisch Technische Coöperatie (die soms tot het onzinnige toe administratie en papierwerk vroeg) en de onaangename kritiek van Edgar - de prof van het Instituut met wie ik die het verslag aan het maken ben- ivm de verschillen in verloning die uiteindelijk helemaal hetzelfde is voor iedereen. Daarna was er een tiental dagen geleden een vergadering hier in Quito met de mensen van het Ministerie van Volksgezondheid die met dat project bezig zijn en waar ik me al ongemakkelijk begon te voelen. En vorige week waren we van dinsdag tot vrijdag in Macas zelf, op zich een aangenaam en rustig stadje, maar waar de mensen die we ontmoetten ivm het project het niet allemaal het beste voor hadden. Jammer genoeg moeten we veel nalatigheden en corruptie vaststellen zowel in Quito als in Macas. Volgens die Edgar gaat het over een "normaal niveau" van corruptie, maar zo voel ik het niet aan als zomaar eventjes 300.000 usd gewoon in het niets verdwijnen en de plannen die tot nu toe beschikbaar zijn weinig of geen technische basis hebben, noch wat de constructie op zich betreft, noch wat de toepassing van

"volksgezondheid" betreft. Nu goed, we proberen er het beste van te maken en ik hoop dat we met dit werk toch voor iets bijdragen aan de verbetering van de situatie.

14 maart 2007

Wat BTC betreft: ik kreeg donderdagnamiddag een telefoontje van de directeur met zijn oprechte verontschuldiging ivm de vergadering van maandag: het werd uiteindelijk een goed telefoongesprek van een groot half uur en blijkbaar heb ik mijn strepen verdiend. Ik had duidelijk laten blijken dat ik niet gediend was met hun commentaar en blijkbaar heeft hij ingezien dat het werk dat we afleverden echt wel degelijk was. Vrijdag nog gans de voormiddag vergadering gehad met hen en zo konden we de "definitieve kladversie" indienen. Die wordt nu gelezen in Quito (Ministerie van Volksgezondheid), in Macas (provinciale diensten), in Brussel (BTC) en in Luxemburg (Ministerie van Buitenlandse Zaken)... en tegen eind deze week komen de vragen, suggesties en commentaren terug. 'k Hoop dat het niet te veel is, en dat we zo dit (energieslopende) werkje goed kunnen afronden. 't Was heel interessant en ik ben blij dat ik het gedaan heb (weer een ervaring rijker) maar 't was een harde ervaring om mijn "mannelijke" te staan in een niet zuivere machowereld waar "300.000 usd die verdwijnen beschouwd wordt als een normaal niveau van corruptie".

Nu ja...ik hoor uit België ook een en ander en dan komt spontaan de vraag: 'wat is normaal en wie is nog normaal?'

Maar als iemand of iets krom is, dan blijft het voor mij krom!

Of we erin slagen het recht te trekken is een andere zaak! Voortdoen in elk geval.....

Armoede — Ongelijkheid(I)

Armoede is (misschien) een probleem... maar de ongelijkheid die heerst is eigenlijk nog veel erger...

De voorbije maanden werden ons wat "ongewone" taken toegewezen... en werd ik keer op keer met mijn neus op de feiten gedrukt...:

"Mijn kind is jong en heeft schoon zwart haar"..., naar het liedje van Willem Vermandere...:

Señorita Elisabet, een Duitse vrouw die hier al zo'n veertigtal jaren woont en nu 75 jaar oud is, adopteerde tien jaar geleden een heel erg ondervoed en verwaarloosd indigena-kind. Hij woog amper vier kilogram toen hij één jaar oud was. Ze vocht voor medische zorgen en hij raakte er bovenop. Hij werd "Jonas" gedoopt, naar het Bijbelverhaal. Nu is hij een aangename en knappe jongen, elf jaar oud, die vloeiend Spaans en Duits spreekt. Op school gaat het goed en hij won al verscheidene medailles in zwemwedstrijden. Hij is wel wat anders... vooral veel gevoeliger en misschien iets minder rijp dan je voor zijn leeftijd zou verwachten, maar alles verliep tot nog toe naar wens... een gelukkige familie.

Maar señorita Elisabet voelt zich achteruit gaan... De ziekte van Alzheimer slaat toe. En er moet een nieuwe thuis gevonden worden voor Jonas. Op kerstmis vroeg zij ons om mee te helpen zoeken naar een nieuwe familie voor hem... Geen eenvoudige taak... maar midden februari leek het erop dat er een oplossing in zicht was... Een Ecuadoraans echtpaar zonder kinderen, al wat ouder en welbedacht, mensen die wij al langer kennen, bood zich aan. De eerste contacten met señorita Elisabet en met één van haar al volwassen adoptiekinderen verliepen heel vlot en aangenaam... De tweede keer vertelde señorita Elisabet hen, aan de hand van het fotoalbum, zijn

verhaal en er werd afgesproken om het volgende weekend samen een uitstapje te doen met Jonas erbij... "om te zien of het goed klikte". Alles verliep naar wens, naar men ons vertelde. Wij volgden alles van op afstand want onze taak liep af en verder zou alles via het Ministerie van Welzijn afgehandeld moeten worden.

Maar op een avond kregen we telefoon van Señorita Elisabet... heel triest: Zij had net daarvoor een telefoon gekregen van het echtpaar: "Dat Jonas voorzeker ziek is... Dat hij er zo raar uit ziet door zijn wat grote kin... Dat hij zal moeten geopereerd worden als hij groter is... En dat ze niet meer geïnteresseerd waren in het kind... Dat we maar verder moesten zoeken ...". Señorita Elisabet voegde er nog aan toe dat zij voorzeker een "blank" kindje wilden want hun interesse ging tijdens het uitstapje veel meer naar haar kleinkind, het kleine dochtertje van haar adoptiedochter, die enkele jaren terug met iemand uit Duitsland huwde... *Dat kind is blond en heeft heldere ogen...*

...

Het bouwen van een nieuw ziekenhuis in een provinciestadje aan de rand van het Amazone-woud kost veel geld... heel veel geld...:

Begin februari kreeg ik een heel dringende vraag van Karel Gyselinck (dankjewel Karel): De Belgisch Technische Coöperatie zocht iemand die heel snel kon helpen bij de formulering van een project dat gedeeltelijk bekostigd zal worden door de "Internationale Coöperatie van het Groothertogdom Luxemburg": het bouwen en installeren van een nieuw ziekenhuis in Macas, het provinciehoofdstadje van een Amazoneprovincie in het zuiden van Ecuador... Tegen 15 maart moest alles op papier staan...: Voor mij was het een hele uitdaging en vroeg het nogal wat reorganisatie, maar gelukkig kreeg ik voluit de steun van het Instituut voor Volksgezondheid en sprong Saulo, nog meer dan anders, in voor het huishouden en de kinderen en gingen we van start... Inhoudelijk werd het een heel interes-

Armoede — Ongelijkheid(2)

sante en mooie opdracht... maar nooit had ik gedacht dat enkele "opmerkingen terzijde" mij zoveel energie zouden vragen:

Het bouwen van dit ziekenhuis blijkt bij nader onderzoek al een werk van heel lange adem te zijn... De eerste steen werd al tien jaar geleden gelegd... maar die vind je nu nergens meer terug... Er werden al heel vele plannen gemaakt en herzien en nog eens hermaakt en nog eens herzien door lokale instanties en door het Ecuadoraans Ministerie van Volksgezondheid... Vorig jaar "verdwenen" 300.000 usd tijdens die voorbereidende fase ... Het geld werd verdeeld onder de lokale autoriteiten en mensen van het Ministerie... Enkele aanklachten werden ingediend... en daarna weer geseponeerd... Toen het onderwerp aangekaart werd, kreeg ik te horen dat dit als "een normaal niveau van corruptie" kan/mag beschouwd worden...

De indigenabevolking in diezelfde provincie groeit heel snel aan...wat door de "colonos" als een bedreiging wordt gevoeld: "Zij krijgen almaar meer kinderen... om ons op de duur aan de kant te zetten en alle bestuursfuncties over te nemen". Maar ondertussen wordt maar weinig ondernomen om die "andere" bevolkingsgroep van betere sociale voorzieningen, onderwijs en gezondheidszorg, te voorzien of om een echte integratie te bewerkstelligen... Iemand opperde zelfs dat men daar beter een "plan Fujimori" zou toepassen... En als ik dan opperde dat die situatie toch wel een "sociale explosie" voorspelt..., kreeg ik van vier mannelijke collega's te horen dat ik me als vrouw op een "emotioneel terrein" begeef...

Aan onze tafel thuis zaten tijdens de voorbije maanden mensen die tien usd per dag verdienen ... en andere mensen die 780 euro per dag verdienen... : Allemaal mensen die binnen eenzelfde "sector" werken, "ontwikkelingssamenwerking" genaamd, en allemaal achter hetzelfde vaandel dat "armoedebestrijding" heet... Allemaal mensen die het zonder twijfel echt goed voorhebben...maar vastzitten in een structuur en ge-

woon "toevallig" aan de ene of andere kant van de wereld geboren werden...

En zo zou ik nog verder kunnen gaan... maar misschien geloven jullie me niet meer en denken jullie dat ik overdrijf of me de dingen te nauw aan het hart neem... Ik probeer alles rustig te overschouwen en met al deze gegevens en feiten verder te werken... maar ik moet eerlijk toegeven dat ik een aantal fundamentele zaken echt niet klaar krijg... Mijn gemoedsrust liet ik er al lang bij varen...

Als klap op de vuurpijl kwam Sarah me gisteren wat hulp vragen bij een huiswerk voor het vak "werkelijkheidsonderricht" waar zij nu aan het leren is over internationale organisaties zoals de VN en UNICEF. Ze moest een grafiek maken die volgende gegevens visueel voorstelde, en ik probeer het letterlijk te vertalen: "De rijke landen geven elk jaar 500 000 miljoen usd uit aan wapens en oorlog, terwijl ze slechts 47 000 miljoen usd besteden aan de "ontwikkeling van arme landen"... We maakten samen de grafiek... en even bleef het stil... tot ze zei: "Mama, het is toch erg, hé, van die rijke landen"... Ik ben stil gebleven want er kwamen vele gedachten in me op: "Kind, wie is rijk en wie is arm... En eigenlijk begrijp ik het ook nog altijd niet..." En ik vroeg haar: Sarah, wie zijn die "rijke landen"?... En het bleef stil... Later zullen we het hier zeker nog over hebben... Nu nog niet... blijf nog maar even kind...

En dan spreken we over globalisering en armoedebestrijding... en nu ook over bestrijding van het terrorisme... waar de "ongelijkheid" aan de basis van ligt... Grote woorden en retoriek...maar, om ook in de stijl van Willem Vermandere te eindigen, "met die letters, maar nog meer met al die "kleine feitjes" die ik jullie vertelde, daarmee zit ik geplaagd"...

Vele groeten en tot binnenkort

Inge en Saulo
Sarah, Lien, Elisa en Amelie
Zambiza, 15 maart 2007

Fiskale Attesten

FISKALE ATTESTEN KONTINENTEN EN ALUMNI LOVANIENSES

Kontinenten Kortrijk en Alumni Lovanienses Leuven hebben de fiskale attesten doorgestuurd naar al wie voor Inge Debrouwere Ecuador vorig jaar in één of meerdere stortingen 30€ of meer gestort heeft.

Wij durven veronderstellen dat alles correct is verlopen. Mocht het toch niet het geval zijn of hebt u vragen daarrond, dan mag u gerust een seintje doorspelen op edebrall@skynet.be.

Bij dit dan ook in naam van Inge en Taponi heel eenvoudig: dankuwel.

Financieel verslag Taponi over het jaar 2006 volgt in het nummer 2 (eind juni)

Avondschoon in Taponi : Jong en Oud

✓ *ogel van papier*

Vragen of opmerkingen bij

De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

Telefoon&fax: (056) 41 43 68
E-mail: edebrall@skynet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

BRIEVEN/ZENDINGEN
NIET meer via de Belgische ambassade ,
Maar rechtstreeks aan het thuisadres:

Inge Debrouwere/Saulo Diaz
Calle 11 febrero y Espejo s.n.
Zambiza
Quito
Ecuador

Telefoon/Fax/Email
Tel en Fax 00 59 32 288 62 29
Email: debringe@ecnet.ec

Websites:

<http://www.ecuador.org/news.htm>

Wie de vogel op het net wil terugvinden kan hem enkele weken lang downloaden van het net op

<http://users.pandora.be/koen.vaneygen1/vogel/2007jg13nr1.pdf>

pdf formaat (Acrobat reader nodig)

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest

(vanaf 30,00 €, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

000-0718676-03

Kontinenten

Doorniksesteenweg 149

8500 Kortrijk

Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador

(Kontinenten is het administratief centrum voor missiewerking in het bisdom Brugge en vraagt sinds jan. 2005 voor administratieve regeling 2% van het gestorte bedrag. De overige 98% van uw bijdrage gaat rechtstreeks naar Inges werk.)

Zonder fiscaal attest :

083-2520839-06

Inge Debrouwere

Moorsele

Vermelding: Project Tapori

